

Петте типа богатство

Водич кој ќе ве преобрази и ќе ви помогне да го создадете
животот од соништата

Сахил Блум

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Издавачка куќа САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The 5 Types of Wealth: A Transformative Guide to Design Your Dream Life © Sahil Bloom, 2025

Соругнт © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам Книги, 2026

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Превод од англиски јазик Весна Ликар

Лектор Марија Иванова

Уредник Паулина Јамакова-Пејкова

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Печатница Стеда Графика, Скопје - 2026

Тираж 1000 примероци

Место и година на издавање Скопје, 2026

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Петте типа богатство

Водич кој ќе ве преобрази и ќе ви помогне да
го создадете животот од соништата

Сахил Блум

За жена ми Елизабет и за син ми Роман.
Ве имам вас и затоа секогаш се чувствувам како
најбогатиот човек на светот

СОДРЖИНА

Вовед: Патувањето наречено живот.....8

Како да го создадете животот од сонцијата

1. Илјада години мудрост.....22
2. Петте типа богатство.....28
3. Постигнат резултат според богатството.....38
4. Животниот брч.....42
5. Вашиот вистински север.....53

Временско богатство

6. Крупното прашање: Колку мига ви преостанале со саканите?.....69
7. Кус историјат на времето.....77
8. Трите главни столба на Временското богатство.....89
9. Водич за Временското богатство: системи за постигнување успех.....100
10. Резиме за Временското богатство.....148

Социјално богатство

11. Крупното прашање: Кој ќе седи во првиот ред на вашиот погреб?.....152
12. Видот кој е уникатно социјален.....157
13. Деновите се долги, но годините се куси: родители, деца и изгубеното време.....167
14. Трите главни столба на Социјалното богатство..172
15. Водич за Социјалното богатство: системи за постигнување успех.....186
16. Резиме за Социјалното богатство.....234

Ментално богатство

17. Крупното прашање: Што би ѝ рекла вашата десетгодишна верзија на вашата сегашна верзија?.....238
18. Приказна стара колку времето.....245
19. Трите главни столба на Менталното богатство....252
20. Водич за Менталното богатство: системи за постигнување успех.....266
21. Резиме за Менталното богатство.....301

Физичко богатство

22. Крупното прашање: Ќе танцувате ли на сопствената роденденска забава кога ќе полните 80 години?.....306
23. Приказна за нашиот помал свет.....314
24. Трите главни столба на Физичкото богатство.....322
25. Водич за Физичкото богатство: системи за постигнување успех.....337
26. Резиме за Физичкото богатство.....359

Финансиско богатство

27. Крупното прашање: Што, според вас, е „доволно“?.....	362
28. Финансиски забавен парк.....	369
29. Три главни столба на Финансиско богатство.....	378
30. Водич за Финансиското богатство: системи за постигнување успех.....	390
31. Резиме за Финансиското богатство.....	421
Заклучок: Чекор кон непознатото.....	424
Благодарности.....	427
Забелешки.....	430

ВОВЕД

Патувањето наречено живот

„Со родителите ќе се видиш уште петнаесет пати пред да починат.“

Сето ова што следува е приказна за тоа како овие едноставни зборови ми го сменија животот – и како можеби ќе ви го сменат и вам.

Една топла калифорниска вечер, во мај 2021 година, седнав да се напијам нешто со еден мој дамнешен другар. Додека се сместувавме на масата, ме праша како сум. Во прв момент му го дадов стандардниот одговор на кој сите постепено многу сме се навикнале: „Добро сум, еве, зафатен!“ Го кажав ова со ненамерната иронија на денешнава ера, каде да си зафатен е нешто за фалење, небаре кога си повеќе под стрес е нешто за кое треба да се гордееш. Кога го прашав истото и јас, наместо да ми одговори со типичната горделивост поради зафатеноста, ми одговори дека „создава време за битни нешта“ бидејќи татко му се разболел претходната година. Невообичаената ранливост во овие негови зборови ме исфрли од типичниот тек што обично ги дефинира ваквите „средби по долго време“. Другарот како да ми отвори нова патека за разговорот понатаму, па и јас зачекорев по неа: додадов дека живеењето во Калифорнија веќе почнало да ме истоштува, особено зашто живеам толку далеку од моите родители, луѓе во залезот од својот живот, кои живеат на Источниот брег.

Оваа ретка емоционална искреност беше повод за разговорот кој следеше и кој ми го смени текот на животот:

ПРИЈАТЕЛОТ: Колку често се гледаш со родителите?

ЈАС: Сега? Можеби еднаш годишно, така нешто.

ПРИЈАТЕЛОТ: А, колку години имаат?

ЈАС: Шеесет и пет и двајцата.

ПРИЈАТЕЛОТ: Добро, тоа значи дека ќе се видиш со родителите уште петнаесет пати пред да починат.

Како да ми удри тупаница в стомак.

Морав длабоко да вдишам за да се спречам инстинктивно налутено да реагирам. Тој ми беше дамнешен другар и добро ги познаваше моите родители. Немаше намера да испадне бесчувствителен, просто... ми кажа математички факт. Просечниот очекуван животен век изнесува приближно осумдесет години; моите родители тогаш се наоѓаа во средината од нивната седма деценија, а јас со нив се гледав еднаш годишно. Математиката велеше дека ќе ги видам уште петнаесет пати пред да починат.

И, токму таа математика ме скрши. Таа математика ми го смени животот.

КОГА СЕ ИГРА ВО ПОГРЕШЕН НАТПРЕВАР

Се родив од малку веројатен судир меѓу два света – во својата ДНК го носам отфрлањето на вообичаените прифатени општествени норми. Во 1978 година, мајка ми, Лакшми Реди, родена и порасната во Бангалор, Индија, се качила на авион со билет во еден правец за да студира на колеџот Мунт Хојлок во Саут Хедли, Масачусетс. Нејзините родители, разбирливо, се грижеле дека никогаш повеќе нема да се врати дома. Пријателите им велеле дека ќе запознае момче Американец, ќе се вљуби и ќе изгради свој живот во таа далечна земја. И имале право.

Татко ми се родил и пораснал во еврејски дом во Бронкс, Њујорк: текот на животот веќе му го одредил заповеднички настроениот татко, а во тој живот, татко ми требало да се ожени за Еврејка и да си тргне во животот со стабилна кариера како професор. За моја среќа, судбината (доколку верувате во такво нешто) имала други планови.

Петте типа богатство

Во пресврт „како на филм“, се сретнале во 1980 година, во библиотеката на универзитетот Принстон каде мајка ми работела за да си ги плати магистерските студии, а татко ми веќе привршувал со пишувањето на неговата докторска теза. Нејзините родители со нивната загриженост биле на четиринаесет и пол илјади километри оддалеченост, па мајка ми собрала храброст да го покани на рандеву. Додека уживале јадејќи сладолед, татко ми, кој никогаш не заобиколувал кога требало да се зборува директно, ѝ рекол: „Моите никогаш нема да нè прифатат.“ А, мајка ми, премногу возбудена од тоа што тој го употребил зборчето „нè“, останала како заслепена и воопшто не ја сфатила пораката.

За жал, татко ми имал право; од разни причини кои денес веројатно изгледаат несфатливи, семејството на татко ми се спротивставило на додворувањето кое процветало. Таа битка станала толку жестока што татко ми на крај бил присилен да бира меѓу своето семејство и мајка ми. Никогаш не ги запознав родителите на татко ми, а и тој никогаш не ги гледаше, но наследството од неговата одлука – да избере вистинска љубов пред сè друго – ја постави сцената за светот во кој се родив.

Моето детство и годините како млада возрасна личност беа како стабилно, еднолично марширање кон дефиницијата за успех како од учебник. На училиште ми одеше одлично – можеби не според мајка ми, проникливата Индија, која до денешен ден не престанува да ме прашува: „Зошто не се обидеш да се запишеш на медицина?“ – но, со мислите секогаш бев на теренот за бејзбол. Благодарение на доза природен талент и на многу труд, на конкурс освоив стипендија за универзитетот *Сџенфорг*. Никогаш нема да го заборавам изразот на лицето на мајка ми кога ѝ ја кажав веста: бесценето беше да се следи тоа неверување кај неа, дека нејзиниот син кој никогаш не се истакнувал особено, кој секогаш играл и никогаш не учел, на крај бил примен на *Сџенфорг*.

Одлетав за Калифорнија полн со сништа за славна кариера во професионалниот бејзбол, но кога тие надежи ми

ги поништи повредата на рамото во прва година, бев присилен да се повлечам во предавалните и да почнам да планирам алтернативна иднина. Само што, проблемот беше во тоа што немав поим каква иднина сакам да изградам.

Во обид да ја решам таа загатка, го сторив она што според мене би го сторил секој кој е млад и амбициозен – се обратив на најбогатите луѓе што ги познавав и ги прашав што работат, и како јас би можел да се вклопам во сето тоа. Живо се сеќавам на разговор кој ми остави длабок впечаток, со еден семеен пријател кој веќе имаше заработено цело богатство во светот на инвестициите. Ми предложи веднаш по дипломирањето да се вработам во инвестициска фирма, а аргументот му беше многу едноставен: „Веднаш ќе почнеш да заработуваш по сто илјади долари годишно, во годината потоа ќе заработуваш по петстотини илјади, а додека да наполниш триесет години, ќе заработуваш толку што нема да знаеш што да им правиш на парите.“ Мене тоа ми звучеше прилично добро, а врз основа на една едноставна, базична претпоставка: Парите ќе водат директно кон успех и среќа.

Да нема забуна, не знам кога точно и официјално го усвоив тој начин на размислување како свој. Татко ми беше професор на факултет, а мајка ми сопственик на мал бизнис – отсекогаш сме имале доволно за трошење иако не сме биле неспорно богати, особено според она мерило „да не знаеш што да им правиш на парите што ги заработуваш“. Како дете, имав многу богато другарче. Момчето живееше во извонредна куќа, ги имаше сите најнови играчки и постојано му купуваа најнова и најубава спортска опрема. Му завидував на тој негов живот. Никогаш не се запрашав дали сите тие предмети всушност го усреќуваат – дали би ја менувал вечерата што му ја зготвил личен готвач, но која ја јадеше сам, за некое јадење земено попат со нарачка, а кое се јадеше на маса каде сите кои седеа се сакаа едни со други. Продолжив на колеџ со истите оние кои успеваа и кои често си го мереа статусот според тоа кој ја добил најдобрата понуда од „Голдман сакс“ или од „Мекинзи“, така што основано ќе речам дека, до времето кога бев подготвен да зачекорам во вистинскиот свет, во мене веќе беше

цврсто сместена мојата основна претпоставка за тоа каква е природата на успехот и на среќата.

Често го цитираат Марк Твен кој рекол: „Во неволја не те фрла она што не го знаеш, туку она што си убеден дека го знаеш, ама што не е така како што мислиш дека е.“ Па, кога го прифатив советот од семејниот пријател и прифатив работа во Калифорнија каде во првата година ќе заработував шестцифрен годишен приход, бев убеден дека сум на почетокот од патот кон добриот живот – дека, ако му го посветам времето, на крајот ќе стасам до онаа иднина без стрес, но со пари и со среќа.

Но, она во што бев убеден дека е така, просто не беше така – само што, тоа уште го немав сфатено.

Додека наполнив триесет години, го имав постигнато секој чекор на она што, како што верував, претставуваше успех. Значи, имав високоплатено работно место, титула, куќа, автомобил – сето тоа ми беше остварено. Но, под површината... бев несреќен. Почнав да мислам дека нешто не е во ред со мене. Претходно со години работев со главата нурнат во работата, без бунење прифаќав да работам долги часови, верував дека ми е на дофат идиличната земја наречена успех во животот. И, со секој чекор што ќе го направев на тој пат, верував дека од конечното пристигнување во земјата наречена успешност ме дели само уште еден бонус, само уште едно унапредување, само уште едно шише скапо вино.

И тогаш, еден ден, сфатив дека сум постигнал сè зацртано, но единствено можев да се прашувам во себе: *Ова ли е тоа?*

Илузијата на ирисиѓнување е неточната претпоставка дека, кога ќе оствариме некое достигнување или цел во животот, тоа ќе ни создаде трајни чувства на задоволство и на задоволност. Неточно претпоставуваме дека конечно ќе го доживееме тоа чувство дека сме стасале, во мигот кога ќе го оствариме она (што и да е) кое претходно сме си го зацртале како крајно одредиште. Имав триесет години и заработував милиони. Бев ирисиѓнал до зацртаното одредиште. Но, никако не можев да ги најдам чувствата на среќа

и на исполнетост што ги очекував. Наместо тоа, го чувствував само познатиот страв дека морам да сторам уште нешто и уште нешто, дека никогаш ништо не ми е доволно.

Подготвен сум да се обложам дека не сум единствениот кој го доживеал ова. Колкупати ви се случило нештото за кое како помлади сте сонувале да стане токму она нешто на кое се жалите откако ќе го добиете? Куќата по која сте копнееле станува куќа за која намуртено велите дека ви е премала, дека ѝ требаат поправки. Автомобилот кој сте биле опседнати да го купите станува автомобил кој едвај чекате да го замените за друг, возило кое постојано ви е на поправка. Свршеничкиот прстен од кој очите ви светкале станува прстен што морате да го надградите бидејќи е несовршен.

Уште полошо: непрекинатата битка по „уште“ ме имаше заслепено за убавината на она што го имав пред своите очи. Во една поучна сказна забележана во раните дела на Платон, философот по име Талес од Милет оди по патот и опседнато гледа нагоре кон ѕвездите, но паѓа во бунар кој му бил пред нозете, но кој не го видел. Во своето поетско раскажување, Жан де Лафонтен заклучува:

*Колкумина ли само,
Занемарувааӣ ш̄ӣо е важно;
И, бидејќи не ја ѝо̄правааӣ,
Вис̄ӣинскаӣа куќа да им ѝро̄ӣагне дозволувааӣ,
Додека замок во воздух ѝрагаӣ?¹*

Значи, јас го брвав оној замок во воздухот, слеп за стварноста во која дозволував мојата вис̄ӣинска куќа да пропадне: здравјето ми се влоши од недоволно спиење и физичка активност, врските ми пострадаа од недоволно енергија и, како што ми стана сосема јасно по продорната математика на мојот другар, моето време со луѓето кои најмногу ги сакав, беше ограничено и брзо се намалуваше.

Моето исклучиво тежнеење само кон пари полека, методички ме лишуваше од исполнет живот.

И додека седев така онаа топла мајска вечер и сам со себе испивав уште неколку чашки откако оној мој другар си замина дома, со сигурност сфатив дека нешто ќе мора да се промени. Сфатив дека му бев дал приоритет на само едно нешто, за сметка на сè друго.

Гледано однадвор, победував во натпреварот, но ако вака се чувствував од победувањето, почнав да се прашувам дали можеби играм во погрешен натпревар.

ПРОБЛЕМОТ СО СЕМАФОРОТ СО РЕЗУЛТАТОТ

Најголемите откритија во животот не настануваат кога ќе се најдат вистинските одговори, туку кога ќе се постават вистинските прашања.

Но, ако дотогаш играв во погрешен натпревар, кој беше вистинскиот?

Токму од ова прашање ми почна патувањето кон откритието. Морав да дефинирам што е вистинскиот натпревар, оној кој всушност ќе ме доведе до животот што го посакував. Читав сè до што можев да се доберам – стотици книги, десетици илјади страници – а, што ќе можеше да ми помогне да го сфатам лавиринтот во кој се најдов: антички класици за самопомош, современи хитови за самопомош. Биографии на значајни луѓе, мажи и жени, низ историјата. Религиозни текстови, епови од најразлични култури, легендарни сказни за патувањата на јунакот.

Но, заклучив, точно е дека читањето може да те донесе далеку, но до одредена граница: за да сфатиш нешто длабоко човечко, мораш да се нурнеш во длабините на човековото искуство.

Сум разговарал со луѓе од сите општествени категории. Посебно сум ги наоѓал. Сум седел со нив. Сум ги слушал додека зборувале: почнувајќи од студенти кои неодамна дипломирале, до претседатели на управните одбори на компаниите од списокот на 100 најбогати на списанието *Форчен*. Почнувајќи од родители кои се грижат за домот и не одат на работа, до луѓе кои работат на повеќе места за

да скрпат крај со крај. Почнувајќи од професионални спортисти кои вечно живеат полураспакувани во хотелски соби, преку луѓе кои цела зима престојуваат во скијачки одморалишта за што плаќаат со некоја сезонска работа таму, до дигитални номади. Почнувајќи од лични советници за животен стил, преку духовни водичи, до фабрички работници и автомеханичари. Така станав проучувач на човековите доживувања.

Сум седел долги часови со еден човек скршен од неодамнешната загуба на сопругата која го остави сам со нивната ќеркичка, додека тој се обидуваше да не се удави во морето тага; го споделуваше со мене длабокото сфаќање за уште поголемите длабочини на љубовта која ни е достапна на сите. Постепено се зближив со дваесет и осумгодишен младич кому, непосредно пред да почне да ја работи неговата работа од соништата, му дијагностицирале тумор на мозокот кој не можеше да се оперира и кој му ги уништи плановите и го присили да си ги пренасочи очекувањата во сосема друга насока. Сум разговарал со жена која кусо време пред тоа станала мајка и сега се мачеше да ја одржува мачната рамнотежа меѓу нејзината работна кариера и мајчински обврски, при што работната титула претседател на управниот одбор силно ѝ натежнуваше врз желбата да биде максимално присутна во животот на своето синче. Сум разговарал со човек кој кусо време пред тоа бил пуштен на слобода по отслужена дваесет и петгодишна затворска казна, и ме занесоа неговите приказни за тоа колку динамична и менлива природа има времето и како тежнеел кон повисока духовна животна цел која во периодот кој изминал му дала стабилност потребна за да издржи. Запознав еден четириесет и шестгодишен бербер кој, со широка насмевка на лицето ми рече: „Можам да си ги плаќам сметките и да си ги носам жената и ќерките на по два одмора годишно и ако ме прашуваш мене, јас сум богат човек.“ Седев со деведесетгодишна жена која кусо време пред тоа имаше одлучено да почне да се занимава со сликарство и која насмевнато ми раскажуваше колку важни ѝ се креативноста и заедништвото во животот. Сум разговарал со безброј млади луѓе кои одлучуваа како ќе постапуваат во првите

Петте типа богатство

години од своите работни кариери, кои се бореа против напнатоста од очекувањата од семејствата и од општествата наспроти нивниот личен пат кој дава животна значење. Сум седел со татко кој претходно трагично ги изгубил синовите близнаци, но кој среде таа незамислива тага беше пронашол исцелување, па дури и радост во секојдневните прошетки во природа.

Во секој од овие разговори, полека изведувал една прекрасна вежба на визуелизација што од претходно ми ја имаше препорачано еден ментор. Значи, замижете и замислете си го идеалниот ден кога ќе имате осумдесет години (или, во случај да имате деведесет години, кога ќе имате сто!). Живо замислете си го. Што правите? Со кого сте? Каде сте? Како се чувствувате? Оваа вежба ве присилува да почнете со еден идеален иден крај на ум – таа ви ја утврдува вашата лична дефиниција за успешен живот, со која потоа можете да изведете временски обратно организирање на вашето дејство во сегашноста со чија помош ќе ја остварите таа посакувана цел.

Со оваа вежба, како и со помош на стотиците книги и на илјадниците часови разговори исполнети со насмевки, солзи, смеа и со молчење, постепено сфатив нешто многу моќно:

Сите ние го посакуваме истото – а тоа има многу мала врска со парите.

Од младиот претприемач до стариот пензионер, од жената која за првпат станува мајка до родителот чии деца пораснале и заминале од домот по својот пат, од богатиот адвокат до наставничка од средна класа, идеалната идна цел изгледа неверојатно подредена:

Време, луѓе, смисла, здравје.

Без исклучок, буквално секој кого сум го водел низ оваа вежба, во средиштето на својот идеален ден во иднина имал некаква комбинација од наведените четири столба, што значи, да минува време опкружен од саканите личности, со постапките да создава животна смисла и раст, со ментално, телесно и со духовно здравје.

А, парите само беа средство кое овозможуваше да се постигнат овие цели: не беа цел самите по себе.

И, кога го изведов овој заклучок, сфатив: не е дека го играв погрешниот *нашйревар* – само го играв натпреварот *йоџрешно*.

Проблем беше семафорот со резултати.

Нам ни е расипан семафорот за резултати. Нè присилува тесноградо да ги мериме успехот, среќата и исполнетоста, со мерење целосно дефинирано од парите. А, важно е токму она што го мерите. Или, како што гласи познатата поговорка која често му се припишува на Питер Дракер, „гуруто на менаџментот“ со австриско потекло: „Она што ќе се измери, ќе се менаџира.“ Овде се навестува дека ние приоритет му даваме токму на она што може да се измери и кое се мери. Со други зборови, семафорот за резултат е важен бидејќи ги диктира нашите постапки – диктира како го играме натпреварот.

Можеби вашиот расипан семафор за резултати вели дека ја добивате битката – но, тука ве чека неволјата:

- Времето ви се лизга низ прсти како песок.
- Во личните врски ви се појавуваат пукнатини.
- Животната смисла и раст ви венеат.
- Физичката виталност ви слабее.

Семафорот за резултати се расипал и не чини, а исто и постапките. Ако ги мериме само парите, сите наши постапки ќе се вртат околу нив. Ќе го играме натпреварот *йоџрешно*.

Ако го поправиме семафорот за резултати и така почнеме посеопфатно да си го мериме богатството, тој пат ќе го следат и нашите постапки. Ќе го играме натпреварот *исйравно*. Исправен семафор за резултати, исправни постапки.

Имајќи го предвид ова согледување, тргнав на едно патување, со цел да изградам нова алатка со која ќе можеме да си ги мериме животите, но алатка втемелена во

Петте типа богатство

безвремените столбови кои претходно постојано ми се појавуваа низ сето она што го читав, низ сите мои разговори и искуства: време, луѓе, смисла, здравје. Не ми беше доволно само да знам дека тие столбови се важни; ми требаше начин да ги измерам, начин да се следам како напредувам, да оценувам како моите секојдневни постапки влијаат врз градењето на тие столбови.

Оваа книга е приказ на тоа мое патување.

Без разлика кои сте и на кое место се наоѓате во животот, книгава е за вас:

Неодамна дипломираните кои се борат да смислат како да им дадат приоритет на своите кариери во контекст на сè друго во животот. Тазе мајките кои се борат да најдат рамнотежа меѓу амбициите за кариерата и желбата да се присутни до своето дете во првите години од неговиот живот. Пензионерите кои размислуваат како сега ќе ја минуваат последната третина од својот живот. Искусните извршни директори кои во себе почнуваат да се прашуваат вредело ли сето она што го жртвувале. Имигрантите кои се мачат да остварат соодветна работна кариера во нова земја, далеку од своето семејство. Младите татковци кои се во најдобрите години во работната кариера додека децата им растат. Корпорациските „свезди во подем“ кои ја чувствуваат напнатоста меѓу бројните часови кои мора да ги одработат и желбата да запознаат животен партнер. Средовечните родители чии големи деца заминале од домот секој по својот пат и кои сега размислуваат како заедно да изградат една нова фаза во животот.

Приказните, прашањата и рамките содржани во книгава ќе ги набљудувате низ само ваша уникатна призма, но алатките важат за сите.

Петте типа богатство нуди еден нов начин со кој ќе ги измерите вистинските нешта, со кој ќе носите подобри одлуки и со кој ќе си го осмислите патувањето кон материјалното богатство, успехот, среќата и кон исполнетоста. Важно е дека нуди и водич за суштествените принципи, идеи, системи и рамки што ќе ви овозможат да напредувате додека ги остварувате овие цели.

Ова ќе биде патување, но патување на кое можете да тргнете уште денес, патување кое може да ви го промени светот побрзо одошто некогаш сте мислеле дека е возможно.

За една недела, веќе можете да почнете брзо да дејствувате. По еден месец, ќе можете да го видите и да го почувствувате ефектот. За една година, сè ќе биде поинаку.

За една година може да ви се смени целиот живот. Не за десет, не за пет, не за три: за една. За една година, во која ќе поставувате вистински прашања. За една година, во која ќе ги мерите и ќе им давате приоритет на вистинските нешта. За една година во која фокусирано и секојдневно ќе вложувате напор во вистинските постапки.

Верувајте ми: јас ова го имам доживеано.

Во мај 2021 година, бев несреќен, а мојот расипан семафор за резултати и несредените приоритети полека, но сигурно, ме тераа во неповрат.

За една седмица, почнав со жестоки активности. Со сопругата водеме длабоки и болни разговори за тоа како сакаме да си ги мериме животите, по што се договоривме околу приоритетите и вредностите кои понатаму ќе нè водат по патот.

По еден месец, почнав да го гледам и да го чувствувам ефектот. Од претходно донесов тешка, но важна одлука да се впуштам во ново професионално патување втемелено врз мојата повисока животна цел: да создадам позитивен ефект. Си ги одредив приоритетите во однос на здравјето, со особен фокус врз здодевните основни нешта во однос на физичкото движење, исхраната и спиењето. И најважно: со сопругата ја продадовме куќата во Калифорнија и се преселивме на Источниот брег за да бидеме поблиску до нашите родители, а таа одлука го претвори она „Родителите ќе си ги видиш уште петнаесет пати пред да починат“ од сурова стварност во сеќавање на еден поранешен живот.

За една година, се смени сè – сиот мој живот стана поинаков. Моите нови претприемачки напори ми создаваа енергија и одлично напредуваа, имав доволно слобода да

Петте типа богатство

излегувам на бројни секојдневни прошетки, наоѓав време за интензивна здравствена рутина и се фокусирав врз проекти и врз луѓе кои ми носеа радост. Претходно во Калифорнија се мачевме да зачнеме дете, но набргу откако се вселивме во нашиот нов дом во Њујорк, бевме благословени од веста дека сопругата ми е бремена. Го роди нашиот син Роман на 16 мај 2022 година. На враќање од болницата, кога влеговме во нашата улица, ги здогледав двете баби и двајцата дедовци на Роман како весело ни викаат застапати на природната патека, и целото наше семејство се имаше собрано да го пречека дома – да нè пречека нас дома.

Тој месец, едно топло петочно попладне, бев излезен на прошетка со Роман кога на тротоарот ми пријде еден постар човек и рече: „Помнам како стоев овде со ќеркичката кога се роди. Е па, таа сега има четириесет и четири години. Времето лета – чувајте го, ценете го.“ Овие зборови силно ме погодија. Кога следното утро се разбудив, го донесов син ми кај нас в кревет. Сопругата сè уште мирно спиеше. Беше рано, првите зраци на пролетното сонце почнуваа светкаво да се слеваат низ прозорецот од нашата спална соба. Го погледнав син ми кој мижеше, со ситна, совршено задоволна насмевка на усните. Во тој миг, ме обзеде едно длабоко чувство: бев пристигнал но, за првпат во мојот живот, ништо повеќе од ова и не посакував.

Ова беше *доволно*.

Никогаш не дозволувајте му на тежнеенето кон повеќе да ви го одвлече вниманието од убавината на мигот кога сè ви е *доволно*.

Моето име, Сахил, значи „крај на патувањето“. За мене, оваа книга го означува крајот на моето прво патување, кое стана возможно зашто го отфрлив расипаниот семафор за резултати и го втемелив животот врз нов. На следните страници, ќе ви покажам како и вие да го сторите истото.

А, тоа е најубавото патување во животот: се надевам ќе уживате во него.